

Ο «ΔΩΝ ΖΟΥΑΝ» ΤΟΥ ΟΜΠΕ

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΓΙΑΝ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

«Ένα από τα πιο σημαντικά είχε πρωτουποταθεί στο Παρίσι γεγονός της φετινής θεατρικής περιόδου θα σταθεί, όπως είναι γνωστό, το ανέβασμα από τον θίασο της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη του «Δών Ζουάν» του Γάλλου συγγραφέα Αντρέ Όμπι. Πρόκειται για έναν εξαιρετικό συγγραφέα, που για πρώτη φορά θα τον γνωρίσει το ελληνικό κοινό. Τον ρόλο της Έλβρας θα υποδυθεί η κ. Μαρίκα Κοτοπούλη. Τη σκηνοθεσία θα την πραγματοποιήσει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, παλιός συνεργάτης και φίλος του Γάλλου συγγραφέα. Οι μακέτες των σκηνογραφιών και κουστούμιών θα γίνουν από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο-Γκίκα, με συνεργασία, ειδικά για την έκθεση των κουστούμιών, του κ. Γ. Τσαρούχη. Επίσης, το έργο θα συνοδεύεται από μουσική, ειδικά γραμμένη γι' αυτό, από τον Ντόριους Μιλώ. Όλες αυτές οι προϋποθέσεις αποτελούν, αναμφισβήτητα, ένα εξαιρετικό θεατρικό γεγονός για τον τόπο μας. Έτσι, το περιοδικό μας θεωρείται υποχρέωσή του ν' αποταθεί στον έκλεκτο φίλο και σκηνοθέτη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, για να του ζητήσει να μιλήσει για το άγνωστο μας κοινό, σχετικά με το έργο και τον συγγραφέα του.

Τον εθελοντικό συνομιλήτή μας συναντήσαμε στο γραφείο του, στο θέατρο «Ρέξ». Άμέσως μόλις μαθαίνει τον σκοπό της επίσκεψής μας, μάς δείχνει την πλαστική μακέτα του έργου, που ζητήθηκε κιόλας από το μουσείο θεάτρου κι' έπειτα από την προμερία του θα τοποθετηθεί σ' αυτό. Τη μακέτα τη φιλοτέχνησε ο ξεχωριστός ζωγράφος κ. Ν. Χατζηκυριάκος-Γκίκας, που με την εργασία του αυτή ασχολείται στο σημερινό φύλλο μας ο ειδικός θεατρικός συνεργάτης μας.

Με τον Αντρέ Όμπι, μάς λέει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, με συνδέουν φιλικό δεσμό από το 1930. Την εποχή εκείνη

είχε πρωτουποταθεί στο Παρίσι η «Κομπανί ντε Κένζ» του θεάτρου «Βιέλ Κολομπιέ», της οποίας ήμουνα έταίρος από την πρώτη στιγμή. Ο Αντρέ Όμπι στάθηκε όχι μονάχα ο έμπειρος του θεατρικού αυτού ομίλου, παρά κι' ο «συγγραφέας υπόδειγματος» για τις καλλιτεχνικές κι' αισθητικές τάσεις του. Πραγματικά, από το 1930 κι' έπειτα, ο έμιλός μας αυτός πρωτοπαίξανε όλα τα έργα του, όπως ο «Νάος», ο «Ατμισμός της Λουκρητίας», η «Μάχη της Μάρνης», «Αφροδίτη και Άδωνις», ο «Ποταμός Λουάρ» και τέλος, ο «Δών Ζουάν». Τα έργα αυτά, όχι μονάχα προκάλεσαν το άμεστο ενδιαφέρον των γαλλικών καλλιτεχνικών και πνευματικών κύκλων—'Αγγλία, Βέλγιο, Έλβετία, Ισπανία, Σκανδιναβικές χώρες κτλ., όπου η «Κομπανί ντε Κένζ» τα παρουσίασαν ή ίδια—μα παντού, όπου κι' αν παίχτηκαν, σημείωσαν μία σημαντική επιτυχία. Η γνωριμία όμως του έργου του Όμπι στο διεθνές κοινό, δεν σταματά με τις παραπάνω χώρες που σ' ανήκε. Τα περισσότερα από τα έργα του μεταφράστηκαν και παίχτηκαν και σ' άλλα μέρη της Ευρώπης, καθώς και στην Αμερική. Στην Ελλάδα, έργο του Όμπι παίζεται για πρώτη φορά τώρα, κι' αυτό συμπίπτει με το ευχάριστο γεγονός της ημεκρατικοποίησης του θεάτρου της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη.

Ρωτούμε τον κ. Σαραντίδη αν θα μπορούσε να μάς δώσει μερικές βιογραφικές πληροφορίες για τον συγγραφέα του «Δών Ζουάν».

—Ο Όμπι, μάς απαντά, γεννήθηκε στο Νταρ, μία μικρή πολιτεία της βορειοδυτικής Γαλλίας, το 1892. Έξι μήνες το χρόνο τις περνά στο χτήμα του, που βρίσκεται σε μία γραμμάτωτη τοποθεσία, στο Σαιν Μισέλ-συρ-Λουάρ, κοντά στην περίφημη περιοχή των μεσαιωνικών πύργων του Λουάρ. Μέσα στο περιβάλλον αυτό της απομόνωσης, με το

πλούσιο παρελθόν, ο έμιλος της «Κομπανί ντε Κένζ» συγκεντρώνονταν τα πρώτα χρόνια που ιδρύθηκε, για μία συνεχή συνεργασία των έκτελεστών με τον συγγραφέα. Γιατί, πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα, ο πρωτότυπος τρόπος με τον οποίον εργάζεται ο Αντρέ Όμπι για την συγγραφή των έργων του. Προτού γράψει μιά οποιαδήποτε σκηνή, εδινε το θέμα στους έταίρους του ομίλου, που, καθώς είχαν αποχτήσει μιά τέτοια ικανότητα αυτοσχεδιασμού, το έκτελούσαν με τη δική τους αντίληψη και έμπνευση. Έτσι τα έργα του Όμπι γεννήθηκαν από μιά άμεση άλλοτε επίδραση συγγραφέα και έκτελεστών. Ο Όμπι, που τον χαρακτηρίζει η απλότητα των αληθινών πνευματικών ανθρώπων, έχει για εφόδιό του την κλαστική φιλολογία και ιδιαίτερα τους Έλληνες τραγικούς.

Παρακαλούμε τον κ. Σαραντίδη να μάς καταποσιεί για τις πνευματικές και καλλιτεχνικές τάσεις κ' επιδιώξεις του συγγραφέα.

— Έκείνο που υπαδελώνει το έργο του Αντρέ Όμπι, μάς απαντά με ενθουσιασμό, καλωσύνη, είναι το ότι δίνει μιά πρωταρχική σημασία στον χορό της ελληνικής τραγωδίας, που με έναν τρόπο δικό του τον τοποθετεί σε όλα τα έργα. Στο «Νάος», ο χορός είναι τα έτα της Κιβωτού, που με την άσπρή τους νοημοσύνη περιστοιχίζουν τον Νάο. Στην «Ποταμό Λουάρ» είναι, από τη μιά, ο χορός των νερών, και από την άλλη, οι έτα κόρες του Λουάρ, που συμβολίζουν το ερωτικό πάθος του θρυλικού αυτού ποταμού της Γαλλίας. Στην «Δών Ζουάν», ο χορός αποτελείται από ανθρώπους του λαού, που σχολιάζουν πότε ομαδικά κι' άλλοτε άτομικά τα γεγονότα του έργου, παίρνοντας όμως και μερικές φορές μέρος στη δράση του.

Ο κ. Σαραντίδης αναπολεί με συγκίνηση το καλοκαίρι του

1933, όταν ο Όμπι έγραφε τον τον τύπο των αιώνων, που, μέσω «Δών Ζουάν». Ήταν, τότε, φιλοσotis παγκόσμιας δραματικής ξενόμιλλας του συγγραφέα στην μορφή, στέκεται σαν ένας ά- έπαυλη του, στο Σαιν Μισέλ-συρ- δερφός του Άμλετ.

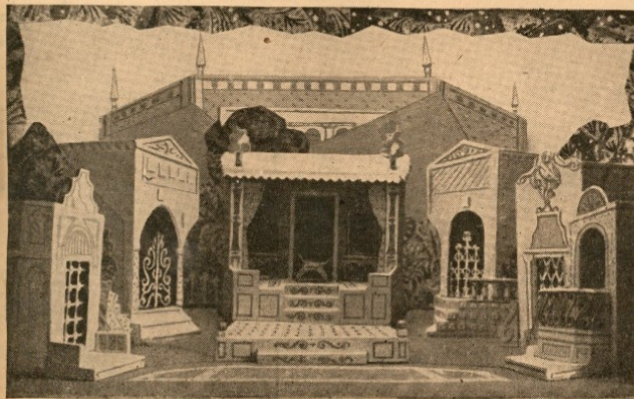
Λουάρ και γνώρισε το έργο, μέ- ρα με την ημέρα και σελίδα συνομιλήτης μας, που γι' αυτόν

Ο συγγραφέας του «Δών Ζουάν» Αντρέ Όμπι με την κ. Σαραντίδη, πρωτοπαύστρα της γαλλικής σκηνής και κόρη του μεγάλου Κοτό, με τον σκηνοθέτη του θεάτρου Κοτοπούλη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, κατά τον Ιούνιο του 1933 (έτος που γράφτηκε ο «Δών Ζουάν»), στο κτήμα του Όμπι, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

πρώς σελίδα, δυο γράφονταν. Ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πι- Τόν παρακαλούμε να μάς πεί δυο έρ 'Αντίτι έγραψε: «Όλοι απο- λόγια για την υπόθεσή του και δέχονται πως ο Αντρέ Όμπι είναι ο μεγαλύτερος τραγικός των σπρώχνει στην άρνηση των ποιητής της εποχής μας», στο τελευταίο γράμμα που μου έγραψε, υπογραμμίζει το ένδια- φέρον που του προκαλεί η πα- ράσταση του έργου του στην Ελλάδα, από την οποία έμπνεύ- στηκε τη δραματική ουσία των έργων του. Την ουσία όμως αυ- τη, όπως σ' είπα, την εκφράζει πάντων. Πρόκειται για μιά β- παρξη αιώνα κατατεγμένη α- χής μας. Με χαρά, μα και με κά- πό το μεγάλο σίνιγμα της ζωής ποιαν άνησυχία περμένει την και από το δράμα του θανάτου, πρώτη αυτή έπαφή του με το έλ- Μ' αυτό τον τρόπο, ο συγγραφέ- ληνικό κοινό.

ας δικαιώνει τον μοναδικό αό- φ. ΚΟΣΚΟΣ

ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΥ—ΓΚΙΚΑ : η μακέτα της σκηνογραφίας για τον «Δών Ζουάν»

Στο έρχόμενο φύλλο θα δημοσιεύουμε
ένα πρωτότυπο άρθρο του
ΑΝΤΡΕ ΟΜΠΕ
του συγγραφέα του «Δών Ζουάν»
ειδικά γραμμένο για το περιοδικό μας

ΜΙΑ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ Κ. ΓΙΑΝ. ΣΑΡΑΝΤΙΔΗ

Ένα από τα πιο σημαντικά γεγονότα της φετινής θεατρικής περιόδου θα σταθεί, όπως είναι γνωστό, το ανέβασμα από τον θίασο της κ. Μαρίας Κοτοπούλη του «Δών Ζουάν» του Γάλλου συγγραφέα Άντρέ Όμπι. Πρόκειται για έναν εξαιρετικό συγγραφέα, που για πρώτη φορά θα τον γνωρίσει το ελληνικό κοινό. Τον ρόλο της Έλβρας θα υποδυθεί η κ. Μάρικα Κοτοπούλη. Τη σκηνοθεσία θα την πραγματοποιήσει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, παλιός συνεργάτης και φίλος του Γάλλου συγγραφέα. Οι μακέτες των σκηνογραφιών και κοστούμιων θα γίνουν από τον κ. Ν. Χατζηκυριάκο-Γκίκα, με συνεργασία, ειδικά για την έκθεση των κοστούμιων, του κ. Γ. Τσαρούχη. Επίσης, το έργο θα συνοδεύεται από μουσική, ειδικά γραμμένη γι' αυτό, από τον Ντάρβου Μιλώ. Όλες αυτές οι προϋποθέσεις αποτελούν, αναμφισβήτητα, ένα εξαιρετικό θεατρικό γεγονός για τον τόπο μας. Έτσι, το περιοδικό μας θεωρείται υποχρεωτικό να αποταθεί στον έγκλειστο φίλο και σκηνοθέτη κ. Γιαννούλη Σαραντίδη, για να του ζητήσει να μιλήσει για το άγνωστο κοινό μας κοινό, σχετικά με το έργο και τον συγγραφέα του.

Τον εύγενικό συνομιλήτή μας συναντήσαμε στο γραφείο του, στο θέατρο «Ρέξ». Αμέσως μόλις μαθαίνει τον σκοπό της επίσκεψής μας, μάς δείχνει την πλαστική μακέτα του έργου, που ζητήθηκε κιόλας από το μουσείο θεάτρου κι' έπειτα από την προμερία του θα τοποθετηθεί σ' αυτό. Τη μακέτα τη φιλοτέχνησε ο ξεχωριστός ζωγράφος κ. Ν. Χατζηκυριάκος-Γκίκας, που με την εργασία του αυτή ασχολείται στο σημερινό φύλλο μας ο ειδικός θεατρικός συνεργάτης μας.

Με τον Άντρέ Όμπι, μάς λέει ο κ. Γιαννούλης Σαραντίδης, με συνδέουν φιλικό δεσμό

είχε πρωτοσυσταθεί στο Παρίσι η «Κομπανί ντε Κένζ» του θεάτρου «Βιζ Κολομπιέ», της οποίας ήμουνα εταίρος από την πρώτη στιγμή. Ο Άντρέ Όμπι στάθηκε όχι μονάχα ο έμπιστος του θεατρικού αυτού όμιλου, παρά κι' ο «συγγραφέας υπόδειγματος» για τις καλλιτεχνικές και αισθητικές τάσεις του. Πραγματικά, από το 1930 κι' έπειτα, ο όμιλός μας αυτός πρωτοποίησε όλα τα έργα του, όπως ο «Νάε», ο «Ατμισμός της Λουκρητίας», η «Μάχη της Μάρνης», ο «Αφροδίτη και Άδωνις», ο «Ποταμός Λουάρ» και τέλος, ο «Δών Ζουάν». Τα έργα αυτά, όχι μονάχα προκάλεσαν το αμέριστο ενδιαφέρον των γαλλικών καλλιτεχνικών και πνευματικών κύκλων—Άγγλίας, Βέλγιο, Έλβετία, Ισπανία, Σκανδιναβικές χώρες κτλ., όπου η «Κομπανί ντε Κένζ» τα παρουσίασε ή ίδια—μά παντού, όπου κι' αν παίχθηκαν, σημείωσαν μία σημαντική επιτυχία. Η γνωριμία όμως του έργου του Όμπι στο διεθνές κοινό, δεν σταματά με τις παραπάνω χώρες που σ' ανήκε. Τα περισσότερα από τα έργα του μεταφράστηκαν και παίχθηκαν και σ' άλλα μέρη της Ευρώπης, καθώς και στην Αμερική. Στην Ελλάδα, έργο του Όμπι παίζεται για πρώτη φορά τώρα, κι' αυτό συμπίπτει με το ευχάριστο γεγονός της ημερησιας κοίτης του θεάτρου της κ. Μαρίας Κοτοπούλη.

Ρωτούμε τον κ. Σαραντίδη αν θα μπορούσε να μάς δώσει μερικές βιογραφικές πληροφορίες για τον συγγραφέα του «Δών Ζουάν».

—Ο Όμπι, μάς απαντά, γεννήθηκε στο Ντουά, μία μικρή πολιτεία της βορείου Γαλλίας, το 1892. Έζη μήνες το χρόνο τις περνά στο χτήμα του, που βρίσκεται σε μία γραφικότητα τοποθεσία, στο Σαιν Μισέλ-σούρ-Λουάρ, κοντά στην περίφημη περιοχή των μεσαιωνικών πύργων του Λουάρ. Μέσα στο περιβάλ-

πλούσιο παρελθόν, ο όμιλός της «Κομπανί ντε Κένζ» συγκεντρώνεται τα πρώτα χρόνια που ιδρύθηκε, για μία συνεχή συνεργασία των εκτελεστών με τον συγγραφέα. Γιατί, πρέπει να σημειωθεί ιδιαίτερα, ο πρωτότυπος τρόπος με τον οποίον εργάζεται ο Άντρέ Όμπι για την συγγραφή των έργων του. Πρωτό γράφει μίαν οποιαδήποτε σκηνή, δίνει το θέμα στους εταίρους του όμιλου, που, καθώς είχαν αποκτήσει μία τέτοια ικανότητα αυτοσχέδιασμού, το εκτελούσαν με τη δική τους αντίληψη και έμπνευση. Έτσι, τα έργα του Όμπι γεννήθηκαν από μίαν άμεση αλληλεπίδραση συγγραφέα και εκτελεστών. Ο Όμπι, που τον χαρακτηρίζει η απλότητα των αληθινών πνευματικών ανθρώπων, έχει για εφόδιο του την κλασική φιλολογία και ιδιαίτερα τους Έλληνες τραγικούς.

Παρακαλούμε τον κ. Σαραντίδη να μάς κατατοπίσει για τις πνευματικές και καλλιτεχνικές τάσεις κι' επιδιώξεις του συγγραφέα.

—Εκείνο που υποδηλώνει το έργο του Άντρέ Όμπι, μάς απαντά, με «εμπροσθητή» παλωσύνη, είναι το ότι δίνει μία πρωταρχική σημασία στον χορό της ελληνικής τραγωδίας, που μ' έναν τρόπο δικό του τον τοποθετεί σε όλα τα έργα. Στο «Νάε», ο χορός είναι η ζωή της Κιβωτού, που με την άσπρη τους νοημοσύνη περιστοιχίζουν τον Νάε. Στον «Ποταμό Λουάρ» είναι, από τη μία, ο χορός των νερών, και, από την άλλη, οι έφρα κόρες του Λουάρ, που συμβολίζουν τους παραπνοήσιμους του θρυλικού αυτού ποταμού της Γαλλίας. Στον «Δών Ζουάν», ο χορός αποτελείται από ανθρώπους του λαού, που σκευάζουν τότε ομαδικά κι' άλλοτε άτομικά τα γεγονότα του έργου, παίρνοντας όμως και μερικές φορές μέρος στη δράση του.

Ο κ. Σαραντίδης αναπολεί με

1933, όταν ο Όμπι έγραψε τον τον τύπο των αιώνων, που, μέσα στις παγκόσμιες δραματικές μορφές, στέκεται σαν ένας άδερφος του Άμλετ. Ο Όμπι, προσθέτει τέλος ο συνομιλήτης μας, που γι' αυτόν

Ο συγγραφέας του «Δών Ζουάν» Άντρέ Όμπι με την κ. Σαρτί, πρωταγωνίστρια της γαλλικής σκηνής και κόρη του μεγάλου Κομπι, με τον σκηνοθέτη του έργου Γιαννούλη Σαραντίδη, κατά τον Ιούνιο του 1933 (εργασία όπου γράφηκε ο «Δών Ζουάν»), στο κτήμα του Όμπι, κοντά στον ποταμό Λουάρ.

πρός σελίδα, δυο γράφονταν. ο γνωστός Γάλλος κριτικός Πι-Τόν παρακαλούμε να μάς πει δυο λόγια για την υπόθεσή του και δέχονται πως ο Άντρέ Όμπι είναι ο μεγαλύτερος τραγικός των σπράχνει στην άρνηση των ποιητής της εποχής μας», στο τελευταίο γράμμα που μου έγραψε, υπογραμμίζει το ένδια-καυλογεί σ' αυτό τις πράξεις φέρων που του προκαλεί ή πα-

